

Čís. 9268.

Opověď zrušení společnosti s r. o. k rejstříku vyžaduje osvědčení příslušné berní správy, že nemá námitek proti zrušení společnosti vzhledem k dávce z majetku.

(Rozh. ze dne 12. října 1929, R I 372/29.)

Rejstříkový soud nevzal na vědomí opověď o zrušení společnosti s r. o., neboť požadavek rejstříkového soudu, by vykázano bylo osvědčením příslušné berní správy, že nemá námitek proti zrušení společnosti, jest odůvodněn v první řadě zákonem ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. o zajišťování dávky z majetku a vládním nařízením ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n., kterým se tento zákon provádí a ježto tyto předpisy nebyly zrušeny zákonem ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. [v čl. II. uváděcích ustanovení k zákonu tomu, zejména odst. (1)], jest, jelikož v projednávaném případě jde o předpisy, týkající se zajištění dávky z majetku, požadavek rejstříkového soudu shora zmíněný předpisy těmi plně odůvodněn a nelze proto od něho upustiti. Rozkladu rejstříkový soud nevyhověl a podotkl k vývodům rozkladu, že rejstříkový soud ve smyslu zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. a vládn. nař. ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n. bezpodmínečně musí požadovati výkaz osvědčením berní správy, že nemá námitek proti zrušení společnosti, a že není na něm, by uvažoval a rozhodoval, zda jsou v tom kterém případě podmínky pro zajištění dávky z majetku čili nic, nýbrž na příslušné berní správě, které rozhodnutí o tom přísluší, a že ani cit. zákon a cit. vládní nařízení nečiní rozdíl, kdy společnost začala existovati. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Ke správným důvodům obou usnesení prvního soudu, na které se rekurent odkazuje, dodává se jen ještě toto: Ustanovení § 290 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nemůže se rekurent právem dovolávati, poněvadž toto zákonné ustanovení přichází v úvahu jen při podmínkách podrobených zvláštní dani výdělkové a nevztahuje se tedy na případ, kde jde o zajištění dávky z majetku. Na tyto případy vztahuje se zákon ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n., jichž se právem dovolává soud rejstříkový, a podle nichž musí požadovati výkaz osvědčením berní správy, že není námitek proti zrušení společnosti, neboť nenáleží soudu uvažovati, zda jsou v tom kterém případě podmínky pro zajištění dávky z majetku čili nic, nýbrž jest to věcí příslušné berní správy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínky § 16 nesp. říz.

Čís. 9269.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Je-li družstvo podnikem tiskařským a vydavatelským, musí obě tato hlavní odvětví dojít výrazu ve firmě.

Zkratka »s r. o.« ve firmě společenstva s ručením obmezeným jest nepřipustná.

Pro prodej knih vůbec, tedy jiných než družstvem tištěných nebo vydaných, jakož i pro sprostředkování insertů pro jiné než vlastní časopisy nehodí se forma společenstva.

(Rozh. ze dne 12. října 1929, R I 621/29.)

Rejstříkový soud vrátil opověď družstva »Tiskařské a vydavatelské podniky« k opravě v tom směru, by ve firmě, jež obsahovala v původním doslovu jen označení tiskařský podnik, byla vyjádřena vydavatelská činnost, dále v tom směru, že slova »s ručením obmezeným« nesmí býti uvedena zkratkou »s r. o.«, nýbrž úplně vypsána, a posléze uložil opraviteli stanovy v tom směru, by bylo zřejmo, že činnost družstva není kapitalistickou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Pokud se týče věcného dodatku firemního doslovu, jest poukázati k tomu, že podle § 4 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. musí býti společenstevní firma vzata z předmětu podnikání, z čehož následuje, že firma sice nemusí zcela přesně označovati předmět podniku, však přece musí k němu věcně poukazovati, poněvadž tento věcný vztah jest předepsán imperativně. Družstvo, o něž jde, provozuje dvojí činnost: závod knihtiskařský a činnost vydavatelskou. I tato činnost musí dojíti výrazu ve firemním doslovu, čemuž v navrhovaném doslovu firemním není vyhověno, neboť jen tehdy bude lze říci, že vyhovuje firemní zásadě § 4 cit. zák., když bude též vyjádřeno ve firemním doslovu, že jde o družstvo vydavatelské. Dodatek »s ručením obmezeným« nelze zkracovati na »s r. o.«, poněvadž podle § 4 cit. zák. tento dodatek musí býti pojat do firemního znění v nezkrácené formě. Právem proto žádá prvý soud, by firemní doslov byl doplněn tak, by byla z něho patrnou i vydavatelská činnost družstva a zkratka »r. o.« byla plně vypsána. Právem žádá dále rejstříkový soud, by ve čl. II. stanov prodej knih obmezen byl na knihy družstvem tištěné nebo vydané a by sprostředkování insertů bylo obmezeno na vlastní časopisy, neboť nákup a prodej jiných knih a sprostředkování inserátů pro jiné časopisy jest v podstatě kapitalistickou činností, která přesahuje meze stanovené § 1 cit. zák. pro předmět podnikání družstva a nelze proto takovouto činnost připustiti.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, jest v nesporném řízení připuštěna dovolací stížnost jen tehdy, je-li napadené usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, nebo je-li stíženo zmatečností (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Těchto podmínek v tomto případě není a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno. Vzhledem k vývodům stížnosti jest dodati ještě toto: Firma společenstva musí býti podle § 4 zák. ze dne

9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. vzata z předmětu podniku, jest tedy firmou věcnou. Smyslem tohoto zákonného předpisu jest, by již z doslovu firmy bylo patrné, jaký podnik kryje. Jest sice pravda, že označení podniku ve firmě nemusí a vždy také nemůže býti vyčerpávající, ale firma přece jen musí naznačovati podstatný ráz podniku. Je-li tedy stěžující si družstvo podnikem tiskařským a vydavatelským, vyvíjí-li činnost dvou odvětví podstatně různých, která se ve stanovách také zevně jako hlavní součásti podniku rozlišují, jest nezbytno, by obě tato hlavní odvětví došla výrazu ve firmě. Při opačném pojetí neměl by předpis § 4 uvedeného zákona významu. Pokud jde o užívání zkratky »s r. o.« na místě úplného vypsání nezbytného dodatku »s ručením obmezeným«, stačí poukázati k rozhodnutí čís. 6334 sb. n. s., v němž bylo vyloženo, že zkratka tato jest po zákonu nepřípustná. Prodej knih v ů b e c, tedy jiných než družstvem tištěných neb vydaných, jest zřejmě podnikem kapitalistickým, pro nějž se nehodí forma družstevní. Právě tak jest tomu při sprostředkování insertů pro jiné než vlastní časopisy, tedy bez obmezení. Že by družstvo obmyslelo docíliti jen levnějšího nákupu knih, sloužících k řádnému a výnosnějšímu provozu hospodářství svých členů a k jich vzdělání, že by tedy obstarávalo jiné knihy, než jím tištěné neb vydané, jen pro členy, nebo že by hodlalo sprostředkovati inserci v jiných časopisech jen pro své členy, není ze stanov patrné. Výtku, že soud není k řečeným obmezením oprávněn, dovolací stížnost blíže neodůvodňuje. Jest pravda, že jest věcí družstva, by si samo vytýčilo účel a upравило poměry společenstevní smlouvou (stanovami). Při tom však jest vázáno potud, že stanovy se nesmí odchylovati od předpisů družstevního zákona, pokud to zákon sám neprohlašuje za přípustné. Shledá-li tedy soud, že stanovy neb opovězená změna nehoví zákonu, jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen vrátiti opověď k příslušné opravě, poněvadž tak, jak jest žádáno, zápis by povolit nemohl. To jest také smyslem napadeného usnesení.

Čís. 9270.

Předpis § 369, první odstavec, ex. ř. platí i pro exekuci vyklizením nemovitostí.

Učinil-li vymáhající věřitel již při prvním návrhu na povolení exekuce potřebné udání podle § 369, druhý odstavec, ex. ř., povolí a vykoná soud exekuci pro náklady zároveň s exekucí pro hlavní věc, aniž dal před tím povinnému zvlášť doručiti usnesení, obsahující též výrok, jímž stanovil výši útrat a povinnost dlužníka k jejich náhradě.

Podal-li vymáhající věřitel zvláštní exekuční žádost o povolení exekuce pro hlavní věc a zvláštní exekuční žádost co do útrat této exekuce, lze i takovou zvláštní (dodatečnou) exekuci povolit, aniž bylo dlužníku již před tím doručeno usnesení o povinnosti k náhradě útrat a o jejich výši. Postup vymáhajícího věřitele může tu míti význam jen pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů na druhou (útratovou) exekuční žádost.

(Rozh. ze dne 12. října 1929, R I 679/29.)